

И в него возникла непоколебимо решение.

SECRET

Една вечер Добри закъсна на лозето. Цял ден се беше бързтал да ~~изко-~~
отравя ~~и ги~~ ~~канася~~ на грамадата ~~и~~
~~жива~~ с шилестата си мотика, да ~~изкопчи~~ вади камъни ~~изкопчи~~. След то-
ва беше натоварил катъра с кютюци, ~~и~~ дръвчета и поел към къщи, пребит от
умора. А в ума му се въртеше все една и съща мисъл.

Как да стигне до Одеса? Град [далеч през планини и морета... Вървене бавно, без да забележи че вече се е мръзнало, като си пееше тихичко своята любима песен:

Дамяне, мой побратиме!
Яздил съм добри хатове,
носил съм пушки хубави -
насти ми се сърцето.
Ех, гди Стара планина!

И все си пресмяташе. Ще заеме от баща си пет гроша, майка му щеше да му утне нови дрехи. Стигаше му да нарами една торба пълна с хляб.

А после?

Какъвто му е късмета! През Балкана, през Търново и Дунава, все нагоре към север. Там беше Русия. Там, където "държат сметка дори на звездите..."

До тук добре. Но как да каже на баща си? Всеки ден смяташе, че ще добие смелост да му изяви непреклонното си решение. Да учи, да стане човек. Като Иван Селимински. Като Д-р Верон. Всички му казваха че с този ум, с тази негова схватливост - грехота е да остане прост лозар. Казваше го даскалът му от елинското училище, казваше го и ученият пловдивски даскал Георги Цукала, казваше го дори ^{стари}отец Сава, калугерът който му даваше да чете разни славянски "букварчета".

Вървеше полека Добри, следван от катъра, представяше си как ще застане пред баща си и ще му каже, че иска да напусне дом и близки... Острият мортенски ветрец който идеше откъм боаза го накара да побърза. Баща му го беше вече много изпреварил.

Как стана всичко това?